

เทศน์เช้า วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ฟังธรรมะ ฟังธรรมๆ นะ เราพยายามชวนชวายเป็นอาชีพอเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง การเลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็เลี้ยงชีวิตของเราไง ชีวิตนี้มีคุณค่าที่สุด เพราะว่าชีวิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันตัดแต่งพันธุกรรมของมัน มันตัดแต่งพันธุกรรมของมัน จริตนิสัยของคนถึงไม่เหมือนกันไง เวลาฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ไง ฟังธรรมให้จิตใจเราฉลาดขึ้น

เราเกิดมา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเกิดเป็นมนุษย์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นคุณค่าของมนุษย์มาก เพราะว่าในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด คำว่า “ประเสริฐๆ” ไง ประเสริฐคือทำคุณงามความดีไ้

แต่ถ้ามันเป็นเปรตเป็นผีมันก็ทำลายไป การทำลาย การทำลายเพื่อกิเลสตัณหาความทะยานอยาก กิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของตนมันทำให้เกิด อวิชชาพาเกิดๆ อวิชชาคือความไม่รู้พาเกิด

เวลาเกิดขึ้นมาๆ เกิดขึ้นมาจากพันธุกรรมของจิตๆ พอพันธุกรรมของจิตสร้างบุญกุศลได้มากได้น้อยแค่ไหน การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์เท่ากัน แต่จริตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน ความรู้ความเห็นของคนไม่เหมือนกัน มีอำนาจวาสนาทำสิ่งใดประสบความสำเร็จๆ ไง สิ่งนั้นเป็นเหยื่อล่อ ล่อให้เรายึดมั่นถือมั่นอยู่กับสิ่งนั้นไ้ แต่สิ่งนั้นเราเป็นบุญกุศลของเรา เราทำสิ่งนั้นมาแล้ว สิ่งนั้นมันก็เป็นคุณค่าการบำรุงรักษาในการดำรงชีวิต

แต่ถ้ามีธรรมๆ มีธรรมในหัวใจไ้ ถ้ามีธรรมในหัวใจ เห็นไหม เวลาไปวัดไปวาขึ้นมา ในวัดในวา มันมีระดับของมันแตกต่างกันหลากหลาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์

เวลาหลวงตาท่านพูดไป ธรรมะนี้ พระพุทธศาสนานี้เหมือนห้างสรรพสินค้า ในห้างสรรพสินค้านี้คนเกลื่อนหลากหลายมาก สินค้าหลากหลายมาก คนที่มีสติปัญญาเล็กน้อย แค่นั้นจะได้ประโยชน์เล็กน้อยแค่นั้น

นี่ก็เหมือนกัน ไปวัดไปวาไป เราไปวัดไปวาเองง่าย ๆ ไปวัดก็ไปซื้อเครื่องรางของขลัง แขนวนคอ จบแล้ว ซื้อพระมาแขวนคอ จ่ายตังค์แล้วก็ได้พระพุทธรูปมา ก็เท่านั้น แต่เวลาเราไปวัดไปวา วัดป่าๆ วัดป่าเขามีข้อวัตรปฏิบัติของเขา เวลาเขามีวัตรปฏิบัติของเขา ไปวัดใจของตน ไปวัดใจของตน เห็นสิ่งที่ดีงามหรือไม่ ถ้าเห็นสิ่งที่ดีงาม เห็นไหม

เวลาหลวงตาท่านพูดไป เวลาท่านจะฉันอาหารนะ ท่านบอกให้โยมไปเที่ยววัดๆ ไปสำรวจวัด แล้วมาถึงเห็นอะไรบ้าง เห็นต้นไม้ เห็นกระรอก ไม่เห็นข้อวัตร ไม่เห็นทางจงกรม ไม่เห็นคนทำคุณงามความดี

ไปวัดๆ เขาก็ไปดูที่ข้อวัตรปฏิบัตินั้น เขาไม่ดูต้นไม้ภูเขาเลากาหรือ ต้นไม้ภูเขาเลากาที่ไหนก็มี ไปดูสวนหย่อมสิ ดีกว่าด้วย ไปดูสวนญี่ปุ่น สวยกว่ามึงอีก แล้วมันได้อะไรขึ้นมา ไม่เห็นมันได้อะไรขึ้นมาเลย เห็นไหม

ไปวัดๆ เขาให้ไปดูวัตร ไปดูวัตรนะ หนึ่ง เห็นความสงบระงับของภิกษุ ที่อยู่ของผู้ทรงศีล ผู้ทรงศีล เห็นไหม

เราปากกัดตีนถีบทั้งวันทั้งคืนเลย หาเงินหาทอง อาบเหงื่อต่างน้ำ เอ๊ย! พระอยู่โคนไม้มีความสุขได้อย่างไรวะ เอ๊ย! พระเดินจงกรมเดินไปเดินมานะ เอ๊ย! พระฉันอาหารมือเดียววะ เอ๊ย! พระอดอาหารอีกต่างหาก เอาความสุขมาจากไหน เราหาเกือบเป็นเกือบตายสะสมไว้เต็มบ้านเลย เอาไว้เพื่อบำรุงความสุขของเรา เราไม่มีความสุขเลย แล้วพวกนี้ทำไมเรามีความสุขล่ะ เขาเดินไปเดินมา ยังอดนอนผ่อนอาหารนะ นี่ไปวัด ไปวัดเขาไปดูพฤติกรรม ไปดูคนที่ชวนขายหาสัจจะความจริง

นี่เหมือนกัน ไปวัดไปวาก็ไปเช่าพระ ตะกรุดนะ นะหน้าทองนะ แขนวนคอ จบ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนจะศึกษา ศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ เขามีของ เขามาอยู่แล้ว ความเชื่อมั่นมีมาตลอด ในพระพุทธศาสนาที่มันละเอียดลึกซึ้ง ละเอียดลึกซึ้งที่นี้ ใจ ละเอียดลึกซึ้งที่ว่าเรารู้เท่าทันหัวใจของเราใจ คนที่จะรู้เท่าทันหัวใจของตน เห็นไหม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุพพิกขา ให้เขาการเสียสละทาน การเสียสละ ทาน ให้เขาเสียสละ คนที่รู้จักเสียสละ คนที่เห็นคนเท่ากับคน คนที่ไม่เห็นตนเองยิ่งใหญ่ นี่มัน ฟังนะ

คนเล็กคนน้อย เขามีคุณงามความดีก็ได้ คนเล็กคนน้อยเขาจะมีปัญญาก็ได้ คน ยิ่งใหญ่เขาจะมีปัญญาก็ได้ ปัญญามันอยู่ในจิต ทางวิทยาศาสตร์ สมอง เขาใช้สมอง สมองคือ สมอง สมองมันเกิดชาตินี้ ตายชาตินี้มัน มันไม่ไปชาติต่อไปหรอก แต่จิตมันไป ความโง่ความ ฉลาดมันผ่านจิตนั้นไป ความโง่ความฉลาดมันทำให้จิตนั้น พันธุกรรมของจิตนั้นตัดแต่งไป เรื่อยๆ พระโพธิสัตว์ๆ แต่สมองมันตายที่นี้

สมองอินส์ไตน์เขาตองไว้เลย เพราะสมองมันใหญ่ที่สุดใจ อินส์ไตน์ก็ตายไปแล้ว สิ่ง ที่ วิชาการที่อินส์ไตน์ค้นคว้าไว้เป็นสมบัติของโลก แต่อินส์ไตน์ได้สร้างคุณงามความดีไว้กับโลก ให้โลกได้ทางวิชาการ ให้เป็นประโยชน์กับสังคมทั่วโลก นั่นเขาทำบุญของเขา นั่นบุญของเขา บุญของเขาอยู่ตรงนั้นไง ตรงที่วิชาการของเขาทำให้โลกเปิดตา ทำให้โลกนี้รู้จักมีทฤษฎีในการ บำรุงรักษา นั่นคือบุญกุศลของเขา แต่สมองมันก็ธาตุ ๔ มันก็แช่อยู่นั่นละ สมอง แต่ความจริงๆ มันเกิดจิตนิสัย

จิตนิสัยของคน คนที่มีบุญกุศลนะ เขาเกิดมาเขาจะเสียสละของเขา เขาทำคุณงาม ความดีของเขา แล้วใครจะติฉินนินทานั้นเรื่องของเขา สิ่งที่เขาทำๆ ทำเพื่อใจดวงนั้นไง แล้วถ้า ใจดวงนั้นมันมีอำนาจวาสนานะ เขาทำบุญ เขาปิดทองหลังพระ เขาปิดทองหลังพระทั้งนั้นนะ คนที่ฉลาดเขาปิดทองหลังพระ

เพราะเอ็งไปปิดทองหน้าพระนะ เอ็งแทรกไม่ได้หรอก เขาเบียดเอ็งกระเด็นเลยละ หน้า พระ โอ้ย! คนแน่นเลย หลังพระไม่มีคนนะ ก้นพระยังไม่มีใครเลย แต่หน้าพระนี่คนแน่นไปหมด เลยนะ เอ็งไปเบียดเขาทำไม

เบียดกับเขาก็จะเอื้อมไปปิดทองไง ก็แห่ม! จะมาทำบุญ ไม่รู้จักหรือ จะทำบุญๆ นะ

แต่ไอ้คนที่ปิดทองหลังพระเขาอ้อมไปนะ เขาแปะเสร็จแล้ว เขาไปแล้ว บุญกุศลเต็มใน หัวใจของเขา ไอ้ปิดทองกันพระๆ เขายังสบายใจสบายใจเลย เห็นไหม ถ้าคนที่ฉลาด

สิ่งที่ฉลาดๆ เขาทำบุญทิ้งเหวๆ มันเป็นประโยชน์กับเขา ถ้าเป็นประโยชน์กับเขานะ เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอนนะ ห้ามพูด

ห้ามพูดเพราะอะไร เพราะเดินจงกรมแล้วนะ ถ้าได้ยินข่าวนะ โอ้โฮ! คนนั้นภาวนาเก่ง นะ หัวบันไดไม่แห้งเลย มึงไม่มีโอกาสภาวนาแล้วแหละ

เราอยู่กับหลวงตามานะ เราโดนย่ำแล้วย่ำอีกบนศาลา เข้า กลางวัน เย็นนะ โดนด่าวัน หนึ่ง ๓ รอบ จนพระด้วยกันมาถาม “ไอ้หงบ มึงทำอะไรผิดวะ” นี่คนที่ไม่รู้ คนที่ไม่รู้ “เฮ้ย! มึง ทำอะไรผิดวะ”

นี่ไง แต่ในหัวใจของเรานะ ท่านแยกเราออกไปเลย แล้วเวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ใครจะมายุ่งกุฎิเราไม่ได้ ใครจะมาระรานเราไม่ได้ ใครมานี้ชี้ทางออกไปเลย นู่น

ถ้ามาสู่วัดป่าบ้านตาด หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นเจ้าของาวาส ท่านเป็นผู้รับผิดชอบ เอ็งมีอะไรไปนู่น ชี้ไปที่กุฎิหลวงตาทันที เพราะอะไร เพราะกูจะเอาเวลาเดินจงกรม กูจะนั่งสมาธิภาวนาของกู

แล้วก็ด่าเช้า กลางวัน เย็นนะ จนพระถาม มีพระถามหลายองค์ “เฮ้ย! มึงทำอะไรผิดวะ” มีคนโง่ขนาดนั้นนะ โง่ถามเลยนะ “เฮ้ย! มึงทำอะไรผิดวะ”

แต่ในใจของเรานะ เวลาหลวงตาท่านสอนไง เอ็งจะไปสู้เสียมือเปล่าหรือ

ท่านคอยเตือนให้มีสติ ท่านคอยเตือนให้มีแง่มุมที่จะได้พลิกแพลงสู้กับมัน เวลามันกดขี่ อยู่บนหัวมึง มึงรู้ไม่เท่าทันมันหรอก ท่านจะคอยให้อุบายนะ พอขึ้นศาลาไปก็เปรี้ยวๆ เลย ไอ้ พระมันถามว่า “เอ็งทำอะไรผิดวะ”

ภาวนาผิดไง ภาวนาแล้ว ถ้าขึ้นชมท่านก็จะชื่นชม

เวลาไถ่มนัสนะ ท่านชี้อย่า มั่นขันทำไมนะ ไถ่มนัสน์ทำไมนะ ก็ไถ่มนัสน์อวดตัวเมียใจ ไถ่มนัสน์ๆ นะ ถ้าไถ่มนัสน์ มึงรู้อะไร

เวลาไถ่ขัน ท่านถามเราเลย มั่นขันทำไม ไถ่มนัสน์ทำไม

ตอนเช้าไง ตอนเช้าพอขัดศาลาแล้วพระจะหลบหลีกไปหมด เราจะอยู่แถวระเบียบงเดิน ไปเดินมานะ ท่านขึ้นมามีของแถมให้ทุกวัน แล้วแถมเสร็จแล้วไปนะ พอเดี่ยวแจกอาหาร นะ โดนแล้ว

นี่ไง สิ่งที่ว่าเขากันออกไป เขากันไว้ไง ไ้คนทั้งวัดก็ ไ้โฮ! เฮ้ย! มึงมาวัดนี้มึงมารุกราน อาจารย์กูหรือ เฮ้ย! อาจารย์กูดำแหม่งวันหนึ่ง ๓ เวลา เฮ้ย! มึงมานี้มึงมาทำให้อาจารย์กู เดือดร้อนหรือ

แต่ความจริงท่านกรีนเร็นนะ ไ้เราก็ยืมย่องผ่องใส พอเข้าทางจงกรมก็ขัดกับมันเลย ขัด กับมันเลย ขัดกับมันตลอดเวลา

นี่เขากันไว้ เขาไม่ปิดทองหน้าพระหอรก “ไ้โย! ไ้พระองค์นี้มันภาวนาเก่งนะ” ไ้โฮ! หัว กระไดไม่แห้งเลย วันๆ ต้องเล่าให้มันฟัง เล่าสิบรอบไม่เหมือนกันสิกรอบ เล่าวันนี้อย่างหนึ่ง ตอนกลางอย่างหนึ่ง ตอนท้ายๆ มันชักเบลอ มันเล่าผิดแล้ว

เห็นไหม เวลาวงกรรมฐานเขาไม่ให้คุยกัน เขาไม่ให้สูงส่งกัน เพราะการที่เราจะถนอม รักษาทรัพย์สมบัติในใจของเราเกือบเป็นเกือบตาย สติมันจะเท่าทันอารมณ์ขึ้นมา เราก็ต้อง เข้มงวดกับมัน เฟ่งจ้องขนาดนั้น เวลาทำสมาธิขึ้นมา กว่าจะได้สมาธิขึ้นมา แล้วการรักษาสมาธิ นั้นมันแสนยาก ครูที่ภาวนา ครูที่เคยกระทำ เขาจะรู้ รู้ว่ามันทุกข์ยากขนาดไหน

ถ้ามันไม่ทุกข์ยาก มันไม่อดนอนอดอาหารเพื่อจะเอาชนะใจของมันให้ได้ แล้วใจของมันแค่ฟ้าแลบแป๊บๆ คุยไม่อดเขาไปทั่ว ไ้เจ็กตื่นไฟมันก็อยากฟัง “เฮ้ย! เป็นอย่างไรวะ เป็นอย่างไรวะ”

ฟ้าแลบมึงไม่เคยเห็นหรือ เวลาฝนตกฟ้าแลบนะ ฟ้าแลบแป๊บๆ จิตมันยังไม่มีอะไร มันคงเลยนะ อวดไม้ไปก่อนแล้ว สุดท้ายแล้วเสื่อมหมด สุดท้ายแล้วก็ไปอนั่งสุขหัวคุยกัน

คนภาวนาที่แรกทำกระบะกระเนงนะ โอ้โฮ! สูดยอด แยกตัวไปคนเดียวนะ สูดทำไปขอต่อแถวไปร่วมสุขหัวคุยกับเขา เวลาจิตมันเสื่อม

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรมๆ ท่านทำของท่านเพื่อประโยชน์กับท่าน ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมา ท่านรักษารธรรมทายาทมา ท่านรักษาของท่าน รักษาเพื่อคุณงามความดีของท่าน

โอ้เราไม่ทันกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของเราหรอก ปล่อยกิเลสค้นหาความทะยานอยากของเรามันเหยียบย่ำทำลายอยู่อย่างนั้นนะ โอ้คนที่ส่งเสริมๆ ก็ส่งเสริมมีขอบเขตของเขา

นี่ไง มันเรื่องของเขาๆ ไม่ใช่เรื่องของเรา ใครจะทำได้ทำชั่ว เรื่องของเขาอะ เราจะทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา แล้วทำคุณงามความดีของเราจะทำที่ไหน

เวลาหลวงตาท่านไปเยี่ยมตามวัดตามวานะ ท่านจะเข้าไปดูที่ทางจงกรม ทางจงกรมมึงไม่ต้องมาอวด ไม่ต้องบอกว่ากูนี่นักภาวนานะ เขาดูรอยเท้ามึงนะ รอยเท้าณะ ถ้ามันเดินจงกรมทางจงกรมจะมันแฉับเลย ทางจงกรมจะเป็นร่องเลย

แต่ถ้ามันมีทางจงกรมนะ เอาไว้ประดับเกียรติ วัดกูมีทางจงกรมเยอะแยะเลย อู้อู้อู! ถึงเวลาพระภาวนานะ แต่ไม่มีรอยเลย

เวลาหลวงตาท่านเทศน์ไ้ ทางจงกรม เสื่อไปหมอบอยู่ได้แล้วละ

คำว่า “ทางจงกรม เสื่อจะไปหมอบอยู่ได้” แสดงว่าเอ็งถึงทางจงกรม มันจะมีเสื่อมาจากไหน ท่านเปรียบเทียบไง เสื่อมันอยู่ในป่าไผ่ไหม ถ้าทางจงกรมเอ็งไม่ดูไม่แลมัน สกปรกโสโครก หูมันขึ้นปกคลุมไปหมด แม้แต่เสื่อยังมาแอบซ่อนอยู่ในนั้นได้เลย แสดงว่าเอ็งละทิ้งไ้

ถ้าเอ็งละทิ้งทางจงกรม ท่านจะเตือน ละทิ้งที่นั่งสมาธิ ท่านจะเตือน นี่เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ เห็นไหม

สิ่งที่มีคุณค่าๆ คุณค่าที่เอ็งนั่งลงแล้วสงบระงับนั้นนะ คุณค่าที่เอ็งเดินจงกรม คุณค่าไม่ใช่เอ็งมาสอพลอ สอพลอมันเรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แต่ถ้าเป็นคุณค่าๆ เขาส่งเสริมกันแบบนี้ เขาส่งเสริมกันให้คนค้นคว้าค้นหามีการกระทำ แล้วเวลาสำคัญที่สุด

วันๆ หนึ่งไม่ให้มีเสียงก๊อกลงเสียงแกกเลย ในพรรษาห้ามเด็ดขาด จะมีก็มีเฉพาะตอนทำข้อวัตร เพราะคนเรามันอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ มันต้องเสื่อมโทรมเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเรื่องธรรมดาขึ้นมา เอ็งจะทำต่อนั้นนะ ให้ไปทำพร้อมกัน พร้อมกันเพราะอะไร

เพราะจิตใจคนที่สูงส่งนะ เวลาคนที่ภาวนาดีนะ เขาต้องการที่สงบสงัด เขาไม่ต้องการเสียงกระทบกระเทือน แล้วไอ้คนที่ทำก็คิดว่ามีความจำเป็น มีความจำเป็นก็จะรักษา รักษาสมบัติในพระพุทธศาสนา มันก็ต้องซ่อมบำรุง มันได้บุญอีกต่างหากนะ ช่วยกันดูแลซ่อมบำรุงวัดให้มันเจริญ มันได้บุญอีกต่างหากนะ แต่ต่างคนต่างถูกใจ

ไอ้คนที่ต้องการความสงบระงับขึ้นมากก็เพื่อรักษาหัวใจของตน ไอ้คนที่จะรักษานูชา ก็คิดว่าทำวัตรสิ่งนี้เพื่อประโยชน์กับศาสนา แล้วมันก็ซ่อมแซม เสียงมันกระทบกระเทือน

ไอ้คนที่ภาวนามันก็คิดน้อยใจ ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีด้วยกัน เป็นพระกรรมฐานด้วยกัน เป็นพระกรรมฐานด้วยกันก็ต้องการความสงบสงัดเหมือนกัน แล้วทำไมมาทำเสียงกระทบกระเทือน มันก็คิดอูน กิเลสมันอูนนิเวศธรรมให้เกิดขึ้นในหัวใจ มันอูนเลยนะ มันจุดไฟเผาไหม้ อูนขึ้นมาเลยนะ มันก็คิดขึ้นมา ไอ้ที่ว่าภาวนาดีๆ จิตสงบบ้าง พุ่งชานไปหมดเลย คิดโทษเขาไปหมดเลย แต่เพราะเอ็งขาดสติ

ไฉนนั้นของเขา ทำของเขาด้วยเจตนาของเขา ใครจะดีจะชั่วเรื่องของเขา เราจะประพฤติปฏิบัติว่า เราจะมีสติปัญญารักษาหัวใจของเรา ถ้าคนเขามีสติมีปัญญา เขาเป็นปราชญ์ เขาก็ต้องคิดถึงหัวอกของคนปฏิบัติ

คนที่เขาปฏิบัติขึ้นมามันล้มลุกคลุกคลานมาขนาดไหน เขาเห็นหัวอกต่อกัน เขาเข้าใจต่อกัน เขาจะพยายามหลบเลี่ยง เขาจะไม่ทำความกระทบกระเทือนให้กับคนที่ภาวนา เวลาที่มีความจำเป็นมากน้อยแค่ไหน เขาจะบอก เขาจะขออนุญาตกันก่อนไง เวลาจะเข้าไปที่ไหนนะ นี่พูดถึงคนที่ปฏิบัติเขามีแววในการปฏิบัติ

เพราะว่าหัวใจนั้นรักษายากๆ คนที่รักษาหัวใจยาก แล้วหัวใจคนอื่นมันก็ยิ่งยากเหมือนกัน ถ้ายากเหมือนกันนะ เราเกื้อกูลต่อกัน เราทำคุณงามความดีต่อกัน เราส่งเสริมกัน อันนั้นเป็นประโยชน์

อ้าว! ก็จะมีบำรุงซ่อมแซมวัตถุในพระพุทธศาสนา บุญกุศล

บุญกุศลมันก็เป็นบุญกุศล ถ้าถึงเวลาทำ ถ้ามันกระทบกระเทือนคนอื่นนะ บุญกุศล

หลวงตาท่านสอนนะ กินปลาเขากินเนื้อvey เขาไม่กินก้างหรือ กินไก่เขาก็กินแต่เนื้อไก่ เขาไม่มีใครกินกระดูกไก่ แต่เราทำคุณงามความดีนะ ไก่ทั้งตัวเลย เคี้ยวหมาๆ เลย เวลาปลากินทั้งก้างเลย

นี่ไง เ็งจะอ้างแต่ความดีๆ ของมึงนะ แล้วก้างนะ ก้างปลา กระดูกไก่ มันเป็นความดีหรือเปล่า ติดคอนะ ไก่ก็ดี ดีเฉพาะเนื้อนั้นนะ ปลาก็ดีเฉพาะเนื้อปลา ก้างปลามันไม่ดีหรือ แต่ปลาหรือไก่มันก็มีกระดูก ไม่มีกระดูกมันจะโตเป็นไก่เป็นปลาขึ้นมาได้อย่างไร

ใช้ความคิดของเรา ความดีๆ ของเรานะ ความดีที่มันเป็นก้าง ก้างที่ไปทิ่มคอเรา จะไปทิ่มคนนู้นคนนี้ การที่ทำความดีของเรา ความดีจะทิ่มแทงคนอื่นมันดีตรงไหน

ถ้าความดีของเรา ความดีต้องเป็นความดีของเรา อย่าให้ก้างไปทิ่มไปแทงของใคร คัดเลือกคัดแยกเอาสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ออก แล้วเราก็ทำคุณงามความดีของเราไปๆ ทำคุณงามความดีทิ้งเหว มันจะมีเหตุการณ์อย่างไรก็แล้วแต่

หลวงตาท่านพูด ในประวัติหลวงปู่มั่นเขียนแค่ ๗๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นนะ สิ่งที่เราหลวงปู่มั่นสมบุกสมบันไป ทำคุณงามความดีขนาดนั้นนะ หลวงปู่เสาร์เวลาถูกต้องไปมีคนถากถาง มีคนทำลายตลอดนะ

เวลาหลวงตาท่านบอกว่า ความไม่ดีไม่ต้องไปพูดถึงมัน เอาแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ นี่ไง เนื้อไก่กับกระดูกไก่ เองแต่เนื้อไก่ เนื้อไก่ไว้เพื่อเป็นคติ เพื่อเป็นตัวอย่างให้กับอนุชนรุ่นหลัง มันได้กระทำ ไ้กระดูกใครๆ ก็ไม่ต้องการ ไ้กระดูกไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น ไ้คนที่คิดที่ขวาง ไ้คนที่ทำลาย นั่นก็ทำลายด้วยความเห็นของเขาตอนนั้น แต่ถ้าตอนนี้เขามีสติปัญญา เขารู้ถึงความผิดของเขา นั่นก็เป็นโทษของเขา

คนของเรา คนคนหนึ่งมีทั้งความดีและความชั่ว ไอ้คนนี้จะดีตลอดไปทั้งชีวิตมันก็หาได้ยาก ไอ้ว่าชั่วจนไม่มีจะดีเลยมันก็ไม่ใช่ ไอ้คนที่ชั่วขนาดไหน องค์อุลามา ๙๙๙ ศพ องค์อุลามายังเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้ด้วยบุญบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไอ้ความชั่วๆ ไอ้ที่กระทำผิดมันกระทำผิดด้วยความมืดบอด ไอ้ความดี ไอ้ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ถ้าเวลามันคิดของมันแล้ว มันพลิกมันแปลงของมันได้แล้ว องค์อุลามาช้าคนมาแล้ว ๙๙๙ ศพ

เวลาคนมาบ่นที่เรานะ ผมไม่มีอำนาจวาสนา ผมทำไฉนมาเยอะ

องค์อุลามันช้าคนมา ๙๙๙ ศพ ไม่มีใครช้าคนได้เป็นพันคนเท่าองค์อุลามหอก ไอ้ที่ยังไม่ได้เศษนี้มันนะ เกินพันแน่นอน คนที่ทำความชั่วมาขนาดนั้นเขายังบรรลุเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้ ความบรรลุเป็นพระอรหันต์ขึ้นมามันต้องมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์อุลามกลับมาไม่ได้หรอก

เพราะเป็นนักปราชญ์ เป็นนักรบ เป็นผู้มีวิชา ใครจะสอนญได้วะ ญนี้เก่งนัก แล้วคนที่ไปสอนมันก็เอาเหตุเอาผลไปสอน โอ้ย! ไร้สาระ ญจะช้ามึง ญจะเอานิ้วที่ ๑,๐๐๐ ต่างหาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณไง เขามีวาสนาของเขา แต่วาสนาต้องให้เขาสำนึกของเขาได้เอง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มารดาก็จะมาบอกข่าวว่าเขาจะส่งกองทัพมาทำลายไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปให้เห็นก่อนไง เห็นก่อน เอานิ้วนี้ นิ้วนี้ต้องครบ ๑,๐๐๐ แล้วนะ ตามไปๆ ไง ตามไป

ด้วยบุญญาธิการ องค์อุลาม ในตำรานะ เป็นคนที่วิ่งเร็วกว่าม้า ม้าวิ่งสู้องค์อุลามไม่ได้ เขามีวิชาขนาดนั้นนะ เขาเป็นนักรบ เขามีฝีมือมาก แล้วเขามีคุณวิเศษในตัวของเขาเยอะ เขาวิ่งเร็วกว่าม้า แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลื่อนไป วิ่งไม่ทัน

“สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อน”

“เราหยุดแล้ว เธอต่างหากไม่หยุด”

คนที่เขานักปราชญ์นะ หยุดอะไรวะ ญวิ่งเกือบตายยังไม่ทันเลย หยุดอะไรวะ

แง่มุมของธรรมใจ ไฉ้การหยุด ในโลกมันมีหยุดหลายชนิด โลกหมุนไปหยุดก็ได้ นาฬิกาตายก็ได้ คนทำร้ายกันหยุดก็ได้

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคลื่อนไป “เราหยุดแล้ว แต่เธอต่างหากที่ยังไม่หยุด”

มันหยุดอะไร

คนมีสติมีปัญญา ถ้ามันมีแง่มุมมีเทคนิคแล้วมันคิดได้ พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราหยุดทำความชั่ว หยุดถือดาบ หยุดวิ่งไล่คน หยุดที่จะเอาแต่ความพอใจของตน”

ได้คิดนะ วางดาบลง คำว่า “ได้คิด” เห็นไหม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนประจำ สิ่งที่เป็นจริง ๆ มันรู้สัตว์ชนสัตว์ในใจของสัตว์โลก

หลวงตาเวลาท่านเทศน์ว่าการ ท่านบอกว่าเข้าไปในใจดำมันนะ ก็เลสมันอยู่ตรงนั้นนะ

เวลาธรรมะของพระกรรมฐาน ตีหัวกิเลส ตีหัวกิเลสไป ตีหัวไฉ้ความทิฐิมานะ ไฉ้ความคิดผิคนั้นนะ

เวลาได้สำนึก วางดาบ แล้วขอบวช เวลาขอบวช ด้วยบุญญาธิการของท่าน แล้วด้วยบุญญาธิการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณมันทะลุปรุโปร่งไปหมด มันเข้าใจได้หมด แต่มันน่าเศร้าใจใจ มันน่าเศร้าใจว่า ๔๕ ปี คนที่ยังอีกมากมายที่ท่านไม่มีเวล่ำเวลาจะไปรู้สัตว์ชนสัตว์ใจ

สิ่งที่มีมันเป็นไปได้นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์เป็นพระโสดาบันนะ ร้องให้ “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว”

นี่ไง บุญญาธิการ ปัญญาคุณ นั้นนะดวงตาของโลกดับแล้ว เป็นพระโสดาบันนะ ยังคร่ำครวญร้องไห้ขนาดนั้น นี่พูดถึงว่าถ้าคนเห็นคุณใจ

พระผู้เฒ่า ลูกศิษย์พระกัสสปะ “โอ้ย! ตายสักทีนะดี อยู่แล้ววุ่นวายมาก นุ่นก็ไม่ได้ นีก็ไม่ได้ ไม่ได้สักอย่าง”

มูมมองทัศนคติ พระโสดาบันคร่ำครวญร้องไห้ ใ้มีจณาภิภูธิบออกตายเสียได้ก็ดี อยู่แล้วสร้างกฎกติกาเยอะเกินไป ลำบากฉิบหายเลย ญอยากอยู่สุขอยู่สบาย นี่ไง ทัศนคติไง บุญกุศลของคนใจ พันธุกรรมของจิตใจ ที่สร้างมาดีและสร้างมาไม่ดีใจ คนคิดได้และคิดไม่ได้ เห็นไหม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระล้างจิตใจของสัตว์โลก ไม่ใช่ไปวัดแล้วซื้อเหรียญ ซื้อพระห้อยคอ จบ แต่หัวใจว่ามันจะมีสติมีปัญญา มันต้องค้นคว้า มันต้องแสวงหาเพื่อประโยชน์กับหัวใจดวงนี้ เอวัง